

1. Opt. BOGDAN KUZMIĆ – oglasna ploča suda

Predmet: Dostava Presude Županijskog suda u Vukovaru K-16/01 od 15. srpnja 2010.

Presudu Županijskog suda u Vukovaru K-16/01 od 15. srpnja 2010.godine, dostavlja se optuženom Bogdanu Kuzmiću, putem oglasne ploče suda, jer mu je nepoznato boravište i prebivalište.

Vukovar, 15. rujna 2010.

Predsjednik vijeća
Nikola Bešenski

K-16/01-

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Vukovaru u vijeću sastavljenom od suca Nikole Bešenskog, kao predsjednika vijeća, te sudaca Nevenke Zeko i Jadranke Kurbel, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Smederevke Šerbić, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog Bogdana Kuzmića, sada u bijegu, zbog krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, po optužnici ŽDO u Vukovaru DO-K-12/99 od 19. ožujka 2001.godine (precizirana podneskom od 06. srpnja 2010.godine), nakon javno provedene i zaključene glavne rasprave 14. srpnja 2010.godine, u prisutnosti zamjenika ŽDO u Vukovaru Vlatka Miljkovića, branitelja optuženog odvjetnika Stjepana Šporčića, na dan 15. srpnja 2010.godine objavio je i

presudio

- **Opt.BOGDAN KUZMIĆ**, sin Bože i Kosane r.Nikolić, rođen 13. svibnja 1961.godine u Porječju, općina Dobož, s posljednjim poznatim prebivalištem u Borovu naselju, Trpinjska cesta 62, sada u bijegu,

kriv je

da je:

dana 19.studenoga 1991.godine u Vukovaru, za vrijeme oružane agresije tzv.JNA i pridruženih neprijateljskih postrojbi na Republiku Hrvatsku, kao pripadnik pričuvnog sastava tzv.JNA, nakon okupacije grada Vukovara u Općoj bolnici Vukovar, protivno čl.75. st.3. i 6. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949.godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I) između civilnih osoba izdvojio Marka Mandića, Branka Lukendu i Tomislava Hegeduša te ih odveo i protuzakonito zatvorio u dvorište obiteljske kuće, koja je prva uz Opću bolnicu gledano od suda u smjeru Osijeka, nakon čega im se gubi svaki trag i ni do danas nisu pronađeni,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba na opisani način protuzakonito zatvarao civilno stanovništvo,

čime je počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske,

Zbog naprijed navedenog, a sukladno čl.4., 31. i 37. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske

o s u đ u j e s e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 7 (sedam) GODINA.

Sukladno čl.132. Zakona o kaznenom postupku oštećena Nada Hegeduš upućuje se na parnicu radi ostvarivanja imovinskopravnog zahtjeva.

Sukladno čl.122. st.4. u svezi sa st.1. ZKP-a optuženi se oslobađa obveze da naknadi troškove kaznenog postupka i isti padaju na teret državnog proračuna.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru (nastavno ŽDO) optužnicom DO-K-12/98 od 19. ožujka 2001.godine (precizirana podneskom od 06. srpnja 2010.godine) optužilo je Bogdana Kuzmića zbog krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (nastavno OKZRH).

U svom govoru zamjenik ŽDO Vukovar predložio je da se optuženi proglasi krivim i kazni po zakonu.

Optuženom se sudilo u odsutnosti temeljem rješenja ovog suda Kv-289/06 od 03. siječnja 2007.godine, pravomoćno 21. veljače 2007.godine, jer je Vrhovni sud rješenjem Kž-91/07 odbio žalbu državnog odvjetnika kao neosnovanu. Optuženi nije dao obranu tijekom postupka jer od pokretanja postupka bio je nedostupan pravosudnim tijelima.

U tijeku dokaznog postupka saslušani su svjedoci oštećenici Anica Lukenda, Nada Hegeduš, Ljiljana Mandić, Gordana Duvnjak i svjedoci Zdenko Novak, Vesna Bosanac, Mladen Ivanković, Anka Furundžija, Zdenka Žulj, Dragutin Berghofer, Sič Rudika, Senka Vuko, Ana Matoš, Emil Čakalić, Pavle Opravić, Zdravko Đapić, Zlatko Jurčević, Josip Lovrinić, Zorka Brajdić i Željko Vicković, te pročitani zahtjev za raspisivanjem objave za osobom Brankom Lukendom (list spisa 23-26), dopis Komisije za zatočene i nestale Vlade Republike Hrvatske od 18. veljače 2000.godine (list spisa 63-64), dopis Ministarstva obitelji branitelja i međugeneracijske solidarnosti od 08. svibnja 2007.godine (list spisa 118), dokumentacija Opće bolnice Vukovar za optuženog i izvršen uvid u fotografije koje su u pravitku navedene

dokumentacije (list spisa 134-142), izvod iz matične knjige rođenih za optuženog i uvjerenje BiH, Republika Srpska, "Opština" Doboje za optuženog (list spisa 173-174), te izvršen pregled prijenosnih medija, tj. snimka televizije Beograd i snimka koji je iz filma Vukovar grad izgubljenih godina, tj. snimka okupacije i ulaska pripadnika JNA i pridružene paravojske u Opću bolnicu Vukovar.

Sud je cijenio izvedene dokaze, kako svaki pojedinačno tako i u njihovoj ukupnosti.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Ljiljane Mandić (list spisa 45-46 i 121-123), jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv, a potvrđen iskazom svjedoka Josipa Lovrinića i posredno iskazima svjedoka Vesne Bosanac, Mladena Ivankovića, Zdenke Žulj, Ane Matoš, Rudike Siča, Emila Čakalića i Zlatka Jurčevića.

Iz navedenog iskaza nesporno je da je ista od 01. rujna 1977.godine radila u Bolnici Vukovar, a od 01. srpnja 1991.godine je radila u kirurškoj ambulanti. Njezin suprug Marko Mandić znan kao "Marko gipser", također je radio u bolnici u Vukovaru. Poznavala je optuženog Bogdana Kuzmića i čak što više, pred događaje koji su se zbili 1991.godine bili su u jako dobrim odnosima (ona i suprug s optuženim). Osobno je vidjela kada su u bolnicu 19.11. 1991.godine oko 16,00 sati ušli pripadnici tzv.JNA i pridružena paravojska. Optuženog Kuzmića tog 19.11. 1991.godine između 16,00 i 19,00 sati vidjela je tri puta. Nešto prije 19,00 sati optuženi je njezinog supruga Marka Mandića izveo iz gipsaonice i izveo ga je van prema dvorištu. Nešto prije 20,00 sati prišla je optuženom Kuzmiću i pitala ga što je s njezinim suprugom, ali je isti rekao da ga neće vidjeti do jutra, a da će se ujutro "vidjeti", tj. znati, a da sve ovisi o tome hoće li njezin suprug obući uniformu. Oko 07,30 sati 20. studenoga 1991.godine majoru Šljivančaninu je rekla da je njezin suprug Marko Mandić gipser i da je odveden dan ranije, jer major Šljivančanin je tad držao politički govor medicinskom osoblju koje je bilo izdvojeno u prostorijama kirurgije i gipsaonice. 19.11. 1991.godine negdje oko 20,00 sati njoj je Dragana koja je radila kao laborantica u bolnici i koja je živjela sa Zlatkom Jurčevićem rekla da je Kuzmić odveo Zlatka Jurčevića. Također je čula da je Kuzmić izveo osobu po prezimenu Vlaho te Tomislava Hegeduša i Branka Lukendu. Također, nesporno je da je njezin suprug Marko Mandić izvlačio ranjene hrvatske policajce iz Borova sela (događaj od 02. svibnja 1991.godine) i da je zbog toga išao svjedočiti u sud u Osijek i suprug je rekao da je Bogdan Kuzmić šetao po dvorištu u krugu zatvora, a i dvorišta suda jer je bio u pritvoru zbog događaja u Borovu selu. Načula je da je optuženi Kuzmić u srpnju 1991.godine pušten iz pritvora, tj. razmijenjen. Nesporno je da se suprug svjedokinje vodi kao "nestao".

Sud je prihvatio iskaz svjedoka oštećene Anice Lukende (list spisa 123 i 178).

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je Branko Lukenda završio policijsku akademiju i da je od 1985.godine radio kao policijski inspektor u Vukovaru. Branko Lukenda je zadnja dva mjeseca pred 19. studenoga 1991.godine stalno radio na evidenciji ranjenika u bolnici i bio u samoj bolnici. Svjedokinja i Branko Lukenda poznavali su optuženog Bogdana Kuzmića i

čak što više, bili su prijatelji pred ratne događaje i optuženi je održavao automobil Branku Lukendi. Nema neposrednih saznanja što se dogodilo njezinom suprugu, ali nesporno je da se Branko Lukenda još uvijek vodi kao nestali branitelj. Od više osoba je čula da je optuženi Kuzmić izveo njezinog supruga Branka Lukendu iz bolnice.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka oštećene Nade Hegeduš (list spisa 162 i 178).

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je njezin suprug Tomislav Hegeduš bio inspektor u policiji, a zadnjih mjeseci do pada Vukovara bio je raspoređen da radi u bolnici. U prvoj polovici listopada 1991.godine zadnji put se čula sa suprugom. Nema neposrednih saznanja što se dogodilo njezinom suprugu, pa čak niti nekih pouzdanih informacija, osim da je bilo raznih priča, s tim da je čula da je Bogdan Kuzmić izveo njezinog supruga iz bolnice. Poznato joj je da je njezin suprug bio živ i zarobljen prilikom ulaska jugovojske i pridružene paravojske u bolnicu. Naglasila je da je prvenstveno interesira sudbina supruga, tj. tko joj je ubio supruga, a nesporno je da se isti još uvijek vodi kao "nestala osoba".

Sud je prihvatio iskaz svjedoka oštećene Gordane Duvnjak (list spisa 166).

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je njezin suprug Stanko Duvnjak neposredno prije nego što će neprijateljske snage ući u bolnicu radio kao policajac, i bio je u bolnici jer je bio lakše ranjen u nogu. Nema neposrednih saznanja što se dogodilo s njezinim suprugom, pa čak ni informacija, a nesporno je da je njezin suprug ekshumiran jer je ubijen na Ovčari. Nije čak ni čula je li optuženi pronašao njezinog supruga, osim što je čula da je isti pitao, tj. tražio gdje je Stanko Duvnjak kada je bio u bolnici.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Zdenke Žulj (list spisa 147), jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, a potvrđen iskazom svjedoka Ane Matoš, Senke Vuko i Josipa Lovrinića.

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je ista od 19. lipnja 1987.godine radila u bolnici u Vukovaru, kao fotolaborant na rengenu. Optuženog Bogdana Kuzmića je poznavala jako dobro, jer je isti radio kao portir u bolnici, tj. viđala ga je skoro svakodnevno kada je dolazila ili išla s posla. Poznavala je Branka Lukendu i Tomislava Hegeduša i nesporno je da su isti nekoliko mjeseci prije pada bolnice radili kao policajci i obavljali neke dužnosti u samoj bolnici. Negdje oko 18,00 sati tog dana kada su tzv. jugovojska i pridruženi paravojnici ušli u bolnicu, bila je u šalter-prostoriji gdje je rengen a blizu nje bili su Branko Lukenda i Tomislav Hegeduš. Osim njih troje u prostoriji je bila dr.Matoš i Ludvina Andrijević ili Andrejević koja je radila kao spremačica. Kuzmić je ušao u navedenu prostoriju i čula je da je isti rekao Lukendi i Hegedušu: "Od ovog trenutka ste lišeni slobode". Lukenda je ostao miran, a Hegeduš je onako poskočio, po vojnički, i rekao: "Razumijem." Primijetila je da Kuzmić ima ozljedu na obrazu i sjeća se da je bio u vojničkoj odori tzv.JNA (sivo- maslinastoj). Kuzmić je iz prostorije odveo Branka Lukendu i Tomislava Hegeduša, a gdje ih je odveo i što je bilo s istima, ne zna. Tu noć nakon što je Kuzmić odveo Lukendu i Hegeduša čula je da je Kuzmić odveo i Marka Mandića "gipsera". Sto posto je sigurna u svezi s

dogadjajem koji je opisala da je optuženi Kuzmić iz šalter- prostorije odveo Branka Lukendu i Tomislava Hegeduša.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Ane Matoš (list spisa 158-159), jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, a potvrđen iskazima svjedoka Zdenke Žulj, Senke Vuko i Josipa Lovrinića.

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je ista 1991.godine i neposredno pred pad bolnice radila kao liječnica radiolog i vodila je navedeni odjel. Prvog dana po ulasku neprijatelja u bolnici nalazila se u prostoriji gdje je šalter-sala i koja ukupno ima 16 m². U navedenu prostoriju je ušao optuženi Bogdan Kuzmić i nju je pozdravio, a nije primijenio nikakvu silu prema njoj. Optuženi je bio u uniformi tzv.JNA "SMB". Optuženi je Hegedušu i Lukendi, koji su bili u civilnoj odjeći, rekao da su uhićeni i vidjela je kako iste odvodi iz navedene prostorije. Ne zna gdje je odveo naprijed navedene. Čula je da je optuženi odveo i Marka Mandića. U prostoriji, kada je optuženi odveo Hegeduša i Lukendu, bili su još Senka Vuko, Zdenka Žulj i spremačica Andrijanić Ludvina.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Senke Vuko (list spisa 59 i 158), jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, a potvrđen iskazima svjedoka Zdenke Žulj, Ane Matoš i Josipa Lovrinića.

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je ista inženjer medicinske radiologije i da je radila u bolnici u Vukovaru na RTG. Optuženog Bogdana Kuzmića poznaje jer je radio kao portir u bolnici. Prilikom zauzimanja bolnice od jugovojске i pridružene paravojске bila je u prostoriji gdje je bio rengen, a osim nje bili su inspektori Hegeduš i Lukenda, dr.Matoš, Zdenka Žulj i drugi. Vidjela je kada je u navedenu prostoriju ušao optuženi u uniformi JNA i sa šljemom na glavi. Primijetila je da optuženi ima brazgotinu na licu. Optuženi je inspektor Hegedušu i inspektor Lukendi rekao nešto u smislu „sad ste moji ili idete sa mnom“ i vidjela je kako ih odvodi iz navedene prostorije prema kirurškoj ambulanti. Ne zna što se moglo dogoditi kasnije s istima.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Josipa Lovrinića (list spisa 190), jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv, a posredno potvrđen iskazima svjedoka oštećene Ljiljane Mandić, te svjedoka Zdenke Žulj, Ane Matoš, Senke Vuko, Anke Furundžije, Zlatka Jurčevića, Zdravka Đapića, Rudike Siča, Vesne Bosanac i Mladena Ivankovića.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti pred pad bolnice radio na osiguranju u bolnici. Nadalje, utvrđuje se da je optuženi Kuzmić išao po bolnici i tražio određene ljude, a navedeni svjedok između ostalog vidio je kada je prišao Marku Mandiću i rekao istom: "Sad si mi nadošao." ili "Sad si moj, što ćeš sad", a zatim je jednom vojniku iz svoje pratnje rekao da "pripazi" na Marka "gipsera" dok se on ne vrati po njega. Svjedok je vidio kada je optuženi Lukendu više potapšao po licu nego ošamario i grubo rekao: "Ne boj se." Kuzmić je zapovijedao drugima koji su bili u njegovoj pratnji. Optuženi je inače prvi šakom udario u bradu "staklara", tj. osobu koja je opravljala stakla na bolnici, a zatim su ga tukli Kuzmić i drugi iz njegove pratnje. Nakon naprijed navedenog svjedok je, za vrijeme dok je morao stajati u stroju u dvorištu bolnice, vidio da optuženi Bogdan Kuzmić s još tri vojnika između ostalih u dvorište, tj. u prvu kuću koja graniči s

bolnicom, a gledano u smjeru Osijeka, odvodi i zatvara Marka Mandića "gipsera", Branka Lukendu i Tomislava Hegeduša. Optuženi je imao uniformu tzv.JNA, šljem na glavi i oružje. Nakon što je vidio odvođenje i zatvaranje naprijed navedenih, svjedok je ubrzo odveden u vojarnu na Sajmištu, a iz koje je nakon jedno pet sati ponovo vraćen u krug bolnice, a da bi nakon toga kasnije iz kruga bolnice s drugima bio odvezen u Srijemsku Mitrovicu.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Vesne Bosanac (list spisa 128-129), jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz iskaza navedene svjedokinje nesporno je da je ista bila ravnateljica Bolnice u Vukovaru u vrijeme neposredno prije i na dan kada je tzv.JNA i njoj pridružena paravojska ušla u bolnicu. Optuženog Bogdana Kuzmića poznaje dobro jer je isti više godina prije 1991.godine radio kao portir u bolnici, a istog je poznavala i prije nego što će biti ravnateljica jer je radila kao liječnik. Od 24. kolovoza 1991.godine komunikacija iz bolnice s vanjskim svijetom je bila rizična, a od polovice listopada bolnica je bila u okruženju. U bolnici su bili ranjenici, osoblje bolnice te bliski rođaci onih koji su radili u bolnici, a sigurno je da u bolnici nije bilo pripadnika Zbora narodne garde i policije. Iz policije je bilo određeno da Branko Lukenda kod prijema ranjenika izuzima oružje i odnosi ga u skladište policije. Policija i sud su bili u zgradi koja je odmah uz zgradu bolnice, tj. dijelila ih je samo ulica. 24. svibnja 1991.godine u Osijeku pokrenut je istražni postupak prema Bogdanu Kuzmiću i od navedenog dana optuženi nije dolazio na posao u bolnicu. Oko 13,00 sati 19. studenoga 1991.godine su pripadnici tzv.JNA i pridružene paravojske ušli u samu bolnicu te su svjedokinju vrlo brzo odvezli u Negoslavce na ispitivanje. Oko 16,00 sati vraćali su je iz Negoslavaca u bolnicu i tad je u bolnici vidjela majora Šljivančanina, a optuženi Kuzmić joj se obratio riječima: "Evo ravnateljice", a zatim je rekao svjedokinji da ona nije njegova ravnateljica. 20. studenoga 1991.godine u jutarnjim satima joj je Ljiljana Mandić rekla da je njezin suprug Marko Mandić odveden tu noć, tj. večer prije. Marko Mandić je bio medicinski tehničar, tzv. gipser, i zadnjih nekoliko mjeseci pred pad bolnice je radio i živio u bolnici zajedno sa suprugom Ljiljanom. Branko Lukenda je do dana okupacije bolnice radio na prijemu ranjenika i izuzimanju oružja od istih. Tomislav Hegeduš je također od strane policije bio određen da vodi evidenciju o poginulima, o njihovim stvarima i to je činio sve do dana okupacije bolnice. Pripadnici JNA koji su nju čuvali kao stražari ponašali su se profesionalno, dok su se bahato, arogantno ponašali major Šljivančanin i Bogdan Kuzmić. Opt.Kuzmić je izdavao naredbe, mogao je raditi što hoće i ići gdje hoće, a drugi vojnici su ga slušali. Objasnila je da se na snimku koju predaje sudu vidi optuženi Bogdan Kuzmić kako stoji uz Jean-Michela Nicoliera, francuskog volontera.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Mladena Ivankovića (list spisa 61-62 i 130-131).

Iz iskaza navedenog svjedoka nesporno je da je isti kao kirurg radio u bolnici svoj posao do dolaska pripadnika "JNA". Nesporno je da se svjedoku obratio major Šljivančanin i da je od istog tražio da kaže koje osobe nisu djelatnici bolnice, ali je on gledao da se izvuče iz te situacije i također se sjeća da je major Šljivančanin tražio da istupe osobe koje nisu djelatnici bolnice, ali se ne sjeća da je itko istupio. Naglašavao je da se nije radovao

zbog ulaska u bolnicu postrojbi koje su ušle, već da je pustio suze iz razloga jer je čuo da su mu oba sina živa. Za Ovčaru je saznao godinu-dvije nakon tog tragičnog događaja. Optuženog Kuzmića nije osobno vidio prva dva dana kad su vojnici ušli u bolnicu, nego ga je prvi put vidio noću oko jedan sat nakon što je već obavljena evakuacija iz bolnice. Naime, on i supruga ostali su spavati u krugu bolnice i nakon evakuacije iz bolnice, i tad dok su spavali, na vrata je netko lupao i rekli su da su vojni policajci, a jedan od dvojice je bio optuženi Kuzmić. Optuženog Kuzmića je dobro poznavao jer je isti radio kao portir u bolnici. Zadnjih nekoliko mjeseci optuženi Kuzmić nije radio u bolnici, a poznato mu je da je Kuzmić bio odveden u Zatvor u Osijek, ali da je kasnije pušten. Čuo je priču da su optuženi Kuzmić i Mandić Marko imali verbalne žestoke sukobe i da je Mandić nešto rekao zbog čega je Kuzmić završio u pritvoru u Osijeku. Pokojni dr.Stanojević mu je tu večer kada je izvršena evakuacija rekao da je optuženi Bogdan Kuzmić odveo Marka Mandića i Marka Vlahu i obojica su se brinuli za sudbinu Mandića, baš iz razloga naprijed navedene priče da je Kuzmić završio u pritvoru zbog Mandića. Naglasio je da je njegov sin došao u bolnicu, ali mu je on rekao za "Perkana" koji mu je spasio život i za još neke osobe, te je njegov sin s Ovčare spasio Berghofera i Perkana. Marko Mandić je inače radio u njegovoj ekipi. Bogdan Kuzmić je kasnije obnašao vlast tada formirane "SAO Krajine".

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Dragutina Berghofera (list spisa 149-150), jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti ušao u Bolnicu Vukovar 17. studenoga 1991.godine oko 20,30 sati. 19. studenoga 1991.godine bio je u zgradi bolnice i primijetio je optuženog Bogdana Kuzmića kako se ljubi s jednom sestrom koja je inače hramala. Dva sata nakon što je prvi put primijetio optuženog Kuzmića, ponovo je vidio istog i isti je tada ispitivao Stanka Duvnjaka koji je sjedio u hodniku u pidžami. Ne zna što se dogodilo kasnije sa Stankom Duvnjakom niti što je radio optuženi Kuzmić. Naglasio je da je bio u velikom strahu, da su odvodili neke ljude i da se praktično svako brinuo za sebe. Bio je odveden na Ovčaru, a osobno njega i još 5-6 su spasili i odveli s Ovčare, i to da su ih odveli na Velepromet, a kasnije je bio u logoru. Čuo je odgovor Stanka Duvnjaka, a nije čuo pitanje Bogdana Kuzmića.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Sič Rudike (list spisa 49-50 i 150), jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti ranjen 26. listopada 1991.godine i da se od tada nalazio u bolnici u Vukovaru. 19. studenoga 1991.godine bio je pokretan i neposredno prije nego što će vojska tzv.JNA i njoj pridruženi paravojnici ući u bolnicu, rečeno je njemu i drugima da siđu dolje u podrum gdje je bilo sklonište. U navedenoj prostoriji bilo je nepokretnih ranjenika koji su ležali na krevetima. Vidio je kada je oko 22,00 sata 19. studenoga 1991.godine Kuzmić s još dva rezervista ušao u navedenu prostoriju, tj. sklonište u podrumu. Kuzmić je bio nadređen onoj dvojici rezervista, što je zaključio iz ponašanja Kuzmića i te dvojice. Bio je dobar poznanik s optuženim Kuzmićem. Optuženi je prošao kroz cijelo sklonište, a nakon što je napravio krug, vratio se, prišao navedenom svjedoku i rekao: "Rudika otkud ti tu?" Kuzmić je rekao da on i četrdesetak pokretnih ranjenika idu gore i oni su zaista otišli gore. Vidio je kada je Kuzmić pokazao na četiri

osobe i te osobe su posebno odvedene. Ne zna što se dogodilo tim osobama, a u te četiri osobe je prepoznao Martina Došena kojeg su odnijeli na nosilima, kao i njegovog brata, a drugu dvojicu nije poznavao. U jutarnjim satima 20. studenoga 1991.godine odveden je u vojarnu koja je bila na Sajmištu, ali njih 11 je vraćeno u bolnicu, jer je zastavnik vojne policije JNA pročitao njihovih jedanaest imena. Uplašio se da je izdvojen da bi bio ubijen, ali većina od njih jedanaest je spašena, dok su ostali odvedeni i ubijeni na Ovčari. Dok je još bio u autobusu u krugu vojarnje, Marko Crevar je izdvojio policajca Duvnjaka. Čuo je da je optuženi Kuzmić odmah po ulasku u bolnicu tražio Mandića gipsera i da ga je negdje odveo, jer se pričalo da su njih dvojica ranije imali sukob na liniji hrvatsko-srpsko.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Emila Čakalića (list spisa 44).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti u bolnicu došao 17.11. 1991.godine, a da je inače bio predsjednik Crvenog križa. Optuženi Bogdan Kuzmić je bio u uniformi JNA i bio je u pratnji majora Šljivančanina. Bogdan Kuzmić ga je pitao za ime i prezime i rekao mu je da zna da svjedok ne radi u bolnici te mu je rekao da s ostalima izađe u dvorište bolnice. Bio je prevezen autobusom u vojarnu u Vukovaru, a zatim je bio prebačen na Ovčaru. Jedan je od sedmorice koji su preživjeli Ovčaru, tj. spašeni s Ovčare. Nema neposrednih saznanja o izdvajanju oštećenih Lukende, Hegeduša i Mandića, ali je čuo da je optuženi izdvojio oštećenog Mandića.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Zdravka Đapića (list spisa 189), jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti u Bolnici Vukovar radio od 1974.godine, a od 02. svibnja 1991.godine imao je obvezu stalnog dežurstva u bolnici. Obnašao je dužnost šefa vozača Bolnice Vukovar. Vidio je kada je optuženi Bogdan Kuzmić skupa s majorom Šljivančaninom ušao u bolnicu. Tu večer kada su pripadnici tzv.JNA ušli u bolnicu i sljedeći dan prije nego što će biti odveden iz bolnice vidio je više puta optuženog Kuzmića. Osobno je vidio kada je optuženi Kuzmić ušao u prostor "Hitne" gdje su bili vozači, sestre, a bio je i Marko Vlaho koji je radio kao zidar u bolnici. Optuženi Kuzmić izveo je iz naprijed navedene prostorije Marka Vlahu, a supruzi i kćerki istog je rekao da istog vodi na ispitivanje. Ne zna što se dogodilo Marku Vlaha, ali je nesporno da je u progonstvu u Zagrebu vidio Marka Vlahu i od istog je čuo da je isti bio u logoru, a nakon povratka iz progonstva Vlaho je umro prirodnom smrću u Vukovaru. Vlaho mu je inače rekao da ga je Kuzmić ispitivao i maltretirao, ali nije rekao da ga je isti tukao. Poslije događaja u Borovu (selu) 02. svibnja 1991.godine Kuzmić je bio uhićen i bio je u istražnom zatvoru u Osijeku. Vlaho nije dao novac koji se skupljao da bi dali supruzi optuženog Kuzmića. Prilikom razgovora u Zagrebu Vlaho je svjedoku rekao da mu je Kuzmić prilikom ispitivanja "prebacivao" zašto nije dao novac. Svjedok je 20.11. 1991.godine bio je u Gundulićevoj ulici kod ulaza u bolnicu i vidio je kada su nepoznati vojnici došli i odveli Martina Došena i njegova dva brata.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Zlatka Jurčevića (list spisa 189-190), jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti od 1987.godine radio u Bolnici Vukovar kao "gipser" u kirurškoj ambulanti. Odmah nakon ulaska tzv.JNA i njoj pridruženih vojnika u bolnicu optuženi Bogdan Kuzmić je došao s jednim vojnikom do navedenog svjedoka i rekao istom da ga vodi na ispitivanje. Optuženi Kuzmić i taj vojnik odveli su ga na Velepromet. Kuzmić ga nije vratio u bolnicu, a on je želio izaći s konvojem djelatnika bolnice. Optuženi je zapovijedao onom drugom vojniku. Onaj vojnik je pitao Kuzmića što da radi s njim, tj. pitao je sljedeće: "Hoćemo li ga ovamo, ili tamo?" Kuzmić je odgovorio: "Ovamo". Nesporno je da je odveden u logor u Stajićevo. Nekoliko godina prije te 1991.godine bio je u korektnim odnosima s Bogdanom Kuzmićem. Naime, optuženi se tukao po kavanama, te je istom više puta sanirao ozljede koje su nastale zbog navedenih tuča. Marko Mandić je radio zajedno s njim kao gipser i odmah nakon što se vratio iz logora, Markova supruga Ljiljana ga je pitala zna li nešto za Marka, ali on ne zna što se događalo s Markom Mandićem tih dana kada je okupirana bolnica. Vidio je ožiljak na licu optuženog Kuzmića kada ga je isti odvodio na Velepromet. Poznato mu je da se optuženi Kuzmić i Marko Mandić nisu podnosili. Ne zna ništa o sudbini Branka Lukende i Tomislava Hegeduša, ali zna da su isti bili policajci i da su radili u bolnici prije pada iste.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Anke Furundžije (list spisa 146-147 i 190).

Iz iskaza navedene svjedokinje nesporno je da je ista od 1985.godine radila u Bolnici Vukovar, s tim da je 1991.godine radila u kuhinji. Radila je u jednoj kuhinjici koja je uz prostoriju u atomskom skloništu, a u istom su mogla biti samo tri ranjenika, tj. bila su tri kreveta. Vidjela je kada je Bogdan Kuzmić u naprijed navedenoj prostoriji došao do Branka Lukende, potapšao ga po obrazu i rekao: "Lukenda, sad si moj, sad si u mojim rukama." Optuženi je izveo Lukendu iz navedene prostorije, a ne zna što se kasnije događalo s Lukendom. Naglasila je da je i njezin suprug izdvojen prilikom ulaska jugovojске u bolnicu i da je kasnije ubijen na Ovčari. Optuženog Kuzmića je poznavala dobro, jer je isti radio u bolnici kao portir, tako da ga je viđala svakodnevno kada je dolazila na posao. Branko Lukenda je bio inspektor u policiji, a zadnjih mjeseci je obavljao posao baš u bolnici. Inače u blizini Kuzmića bile su tri naoružane osobe, ali je baš Kuzmić izveo Lukendu.

Valja naglasiti da iskaz navedene svjedokinje ničim ne dovodi u sumnju istinitost iskaza svjedoka Zdenke Žulj, Ane Matoš i Senke Vuko. Naime, svjedokinja Furundžija tvrdi da je optuženi Kuzmić oštećenog Lukendu izveo iz prostorije u kojoj su bila tri kreveta za ranjenike, dok svjedokinje Žulj, Matoš i Vuko tvrde da je optuženi oštećenog Lukendu i oštećenog Hegeduša izveo iz prostorije šalter-sale, a koje su prostorije na dva kraja bolnice. Međutim, tzv.evakuacija iz bolnice trajala je najmanje 24 sata (svjedok Ivanković i dr.), tj. radi se o situaciji da je optuženi Kuzmić najmanje 24 sata šetao po bolnici, tražio određene ljude, ispitivao određene ljude i odvodio više njih iz bolnice. Između ostalih optuženi Kuzmić je iz bolnice odveo Zlatka Jurčevića na Velepromet i odlučio da se Zlatko Jurčević odvede "ovamo", a ne "tamo". "Ovamo" je značilo da bude odveden u logor u Stajićevo. Također je iz prostorije gdje su bili vozači izveo Marka Vlađu (svjedok Zdravko Đapić), ali Marko Vlađu je završio u zatvoru i kasnije u progonstvu ispričao da ga je optuženi Kuzmić ispitivao i maltretirao, ali je nesporno da je Marko Vlađu

umro prirodnom smrću u Vukovaru nakon što se vratio iz progonstva. Ispitivao je u bolnici Stanka Duvnjaka (svjedok Berghofer) i odvodio istog (svjedok Lovrinić), ali je nesporno da je Stanko Duvnjak bio u autobusu koji je bio u vojarni na Sajmištu, a zatim je isti odveden na Ovčaru gdje je i ubijen. Optuženi Kuzmić također je zapovjedio pokretnim ranjenicima, i to njima četrdesetak, da iz podruma idu gore, a tad je posebno pokazao na četiri osobe koje su posebno odvedene, a radi se o Martinu Došenu i njegovom bratu i još dvije nepoznate osobe. Međutim, Martin Došen i njegov brat su kasnije sljedeće jutro izdvojeni od drugih osoba (na što ukazuje svjedok Zdravko Đapić). Sve naprijed navedene činjenice nedvojbeno ukazuju da je optuženi Kuzmić izdvojio i odvodio na ispitivanje i druge osobe, a ne samo Marka Mandića, Branka Lukendu i Tomislava Hegeduša. S obzirom na naprijed utvrđeno, a posebno što je i svjedok Lovrinić vidio kada je optuženi prišao Lukendi i potapšao ga po obrazu, kao što je svjedok Lovrinić vidio i da je optuženi prilazio Marku Mandiću i prije nego što ga je izdvojio iz šalter-sale u situaciji koja je vladala u bolnici nakon ulaska tzv.JNA i paravojske životno i okolnosno uvjerljivo da je i svjedok Furundžija vidjela da je optuženi izdvojio Branka Lukendu, s tim što ga tad nije odveo i protuzakonito zatvorio u prvu kuću do bolnice, već nakon tog prvog odvođenja Lukenda je bio u šalter-sali kada je optuženi ponovno izdvojio i odveo Lukendu i Hegeduša. Naime, svjedok Berghofer je istaknuo da općenito osobe koje su se sklonile u bolnicu gledale su da se spase, a naprijed je istaknuto da je optuženi non-stop šetao po bolnici, tražio, izdvajao, ispitivao i odvodio pojedine osobe. Zaključno, iskaz svjedoka Furundžije s jedne strane i iskazi svjedoka Žulj, Matoš i Vuko s druge strane nisu u proturječnosti, već jednostavno svjedok Furundžija je vidjela da je optuženi izveo Lukendu iz prostorije koja je bila uz dnevnu kuhinju, a u kojoj su bila tri kreveta za ranjenike, dok su svjedoci Žulj, Matoš i Vuko vidjeli kada su Lukenda i Hegeduš od strane optuženog izvedeni iz šalter-sale, a nesporno je da ni jedna od navedenih svjedokinja nije vidjela gdje optuženi odvodi navedene oštećenike, s tim da je odvođenje i protuzakonito zatvaranje u prvu kuću do bolnice vidio svjedok Lovrinić.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Zdenka Novaka (list spisa 179).

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je isti zarobljen u Bolnici Vukovar prilikom pada grada, te je prvo odveden u vojarnu Vukovar, a zatim na Ovčaru. U hangaru Ovčare vidio je Stanka Duvnjaka koji je inače njegov šogor. Nema saznanja o izdvajanju oštećenih Marka Mandića, Branka Lukende i Tomislava Hegeduša, a i ne poznaje optuženog.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Zorke Brajdić (list spisa 198).

Iz iskaza navedene svjedokinje utvrđuje se da je njezin sin Josip Brajdić radio kao staklorezac, a da je nekoliko mjeseci prije pada grada bio u bolnici u kojoj je popravljao stakla. Njezin sin je ubijen i ekshumiran.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Željka Vickovića dan na glavnoj raspravi 14. srpnja 2010.godine.

Josip Brajdić zv."Joca" radio je kao staklar kod oca navedenog svjedoka, a da bi negdje 1989.godine Josip sam otvorio svoju staklarsku radnju. Čuo je da je Josip pred pad grada bio u bolnici i popravljao stakla u istoj.

Nesporno je da svjedok Pavle Opravić ne poznaje optuženog Kuzmića i da nema nikakvih saznanja o izdvajanju oštećenih Mandića, Lukende i Hegeduša.

Iz zahtjeva za raspisivanjem objave za osobom, tj. Brankom Lukendom (list spisa 23-26), nesporno je da je prijavljen nestanak Branka Lukende, tj. da je isti zarobljen odnosno nestao 19.11. 1991.godine u vukovarskoj bolnici, kao i da je isti bio policajac.

Iz dopisa Komisije za zatočene i nestale (list spisa 63-64) i dopisa Ministarstva obitelji branitelja i međugeneracijske solidarnosti (list spisa 118) nesporno je da se u evidenciji nestalih i nasilno odvedenih osoba tijekom Domovinskog rata između ostalih vode Marko Mandić i Branko Lukenda i naglašeno je da su nasilno odvedeni 19. studenoga 1991.godine iz vukovarske bolnice.

Iz dokumentacije Medicinskog centra Vukovar (Bolnica Vukovar) nesporno je da je Bogdan Kuzmić radni odnos, i to probni rad od 90 dana s Medicinskim centrom Vukovar zasnovao 27. studenoga 1984.godine, dok je na neodređeno vrijeme primljen 20. veljače 1985.godine, i to kao NKV radnik – vratar. Također je nesporno da je Bogdan Kuzmić rođen 13.05. 1961.godine. Medicinski centar je od strane Okružnog suda u Osijeku obaviješten da je njihovom radniku Bogdanu Kuzmiću određen pritvor 25. svibnja 1991.godine, a da se isti računa od 24. svibnja 1991.godine zbog krivičnog djela iz čl.236.-f. KZRH-a (oružana pobuna). Optuženom Bogdanu Kuzmiću radni odnos u Medicinskom centru Vukovar je raskinut s 01. lipnja 1991.godine.

Iz Matične knjige rođenih "Opštine" Doboj nesporno je da je Bogdan Kuzmić rođen 13.05. 1961.godine u Porječju (Doboj), a iz uvjerenja "Opštine" Doboj Bosna i Hercegovina, Republika Srpska od 16.04. 2009.godine da je isti državljanin Bosne i Hercegovine i Republike Srpske. Valja naglasiti da podatci o danu, mjesecu i godini rođenja za Bogdana Kuzmića koji je primljen u Medicinski centar Vukovar kao vratar, i podatci iz matične knjige rođenih su istovjetni i nesporno je da ovdje optuženi Bogdan Kuzmić je Bogdan Kuzmić koji je bio "vratar" u Medicinskom centru, tj. Bolnici Vukovar.

Uvidom u fotografije (list spisa 139-142) i pregledom prijenosnih medija, tj. snimka televizije Beograd i snimka isječka iz filma Vukovar, grad izgubljenih godina vidi se okupacija bolnice i ulazak pripadnika tzv. JNA i pridružene paravojske u Opću bolnicu Vukovar. Na snimku se najviše vidi major Šljivančanin koji ima nadmeni odnos prema predstavniku Međunarodnog crvenog križa i kojem govori ako mu se ne sviđa da može ići negdje drugdje. Uz francuskog volontera Jean-Michel Nicolijer se nalazi optuženi Bogdan Kuzmić. Također se vidi evakuacija civila, s tim što se radi o ženama, djeci, a naglašeno je da se svi muškarci između 16 i 65 godina provjeravaju. Između ostalog vidi se razgovor sa Đurom Šrenkom i Ivanom Hermanom, a isti su kasnije ekshumirani s Ovčare. Nesporno je da Kuzmić ima SMB uniformu i šljem.

Na temelju svega naprijed iznijetog i zbog naprijed navedenih obrazloženja, konačni zaključak suda je da je optuženi počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH-a, činjenično i pravno bliže opisano u izjeci presude.

Naime, nesporno je da je optuženi 19. studenoga 1991.godine nakon okupacije grada i Opće bolnice, a za vrijeme oružane agresije tzv.JNA i pridruženih neprijateljskih postrojbi na Republiku Hrvatsku, kao pripadnik pričuvnog sastava tzv.JNA, protivno čl.75. st.3. i 6. Dopunskog protukola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949.godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I.) između civilnih osoba izdvojio Marka Mandića, Branka Lukendu i Tomislava Hegeduša te ih odveo i protuzakonito zatvorio u dvorište obiteljske kuće, koja je prva uz Opću bolnicu gledano od suda u smjeru Osijeka, nakon čega im se gubi svaki trag i ni do danas nisu pronađeni. Naprijed je obrazloženo da je identitet optuženog Bogdana Kuzmića nesporan, tj. istog su više godina poznavali kao vratara bolnice svjedoci Vesna Bosanac, Mladen Ivanković, Senka Vuko, Ana Matoš, Zdenka Žulj, Ljiljana Mandić, Anka Furundžija, Zlatko Jurčević, Zdravko Đapić i drugi, jer su svi s navedenim optuženikom više godina radili u navedenoj bolnici i viđali ga svakodnevno. Također, svjedokinja oštećena Anica Lukenda poznavala je Bogdana Kuzmića, čak što više, bili su i prijatelji, a poznavao ga je i Rudika Sič, Dragutin Berghofer. Također je naprijed navedeno da je više svjedoka vidjelo da je optuženi bio u SMB uniformi tzv.JNA sa šljemom na glavi i nesporno je da je sukladno navedenom bio pripadnik pričuvnog sastava tzv.JNA. Činjenica je da su neki svjedoci spominjali da su praktično neki pripadnici tzv.JNA i pridružene paravojske već počeli ulaziti u krug bolnice još 18. studenoga 1991.godine, ali je svjedokinja Vesna Bosanac, koja je bila ravnateljica, vrlo detaljno i okolnosno objasnila kad su neprijateljske snage ušle u bolnicu, jer su nju više puta vodili na ispitivanje i iz njezinog iskaza nesporno je da je praktično ona zarobljena 19. studenoga 1991.godine oko 13,00 sati. Navedena svjedokinja također je sigurna, kada su je dovodili u bolnici ponovno, a to je bilo istog tog 19. studenoga oko 16,00 sati, da je tad u bolnici vidjela i majora Šljivančanina. Svjedokinja Ljiljana Mandić je također vrlo jasno, decidirano i okolnosno uvjerljivo ispričala da je optuženog Kuzmića vidjela tri puta 19. studenoga 1991.godine između 16,00 i 19,00 sati i da je taj treći put nešto prije 19,00 sati Kuzmić odveo iz gipsaone njezinog supruga Marka Mandića "gipsera". Također, svjedoci Žulj, Matoš i Vuko su jasni da se odvođenje oštećenih Lukende i Hegeduša zbilo 19. studenoga 1991.godine u kasnim poslijepodnevним satima. Svjedok Lovrinić je odvođenje u prvu kuću do bolnice vidio dok je bio postrojen u krugu bolnice i nakon toga je odveden u vojarnu na Sajmište, da bi nakon najmanje pet sati bio vraćen u krug bolnice, a kasnije tek je s konvojem izašao, tj. odveden ponovno iz kruga bolnice. Taj drugi put je svjedok Lovrinić izašao u prijepodnevним satima 20. studenoga 1991.godine, te je logično i sa sigurnošću utvrđeno da je optuženi oštećene Mandića, Lukendu i Hegeduša 19. studenoga 1991.godine odveo i protuzakonito zatvorio u prvu kuću do Bolnice Vukovar. Zaključno, činjenica što neki svjedoci spominju datume 18. studenoga pa do 20. studenoga su razumljive jer, kako je naglasio svjedok Berghofer, i osobe koje su zatečene u

bolnici su gledale kako da se spase, ali zbog naprijed navedenog sa sigurnošću je utvrđeno da je odvođenje i protuzakonito zatvaranje oštećenih učinjeno 19. studenoga 1991.godine. Naime, nesporno je da oštećenom Mandiću, Lukendi i Hegedušu nitko ni jednog trenutka nije rekao da su zarobljeni, nisu stavljeni na bilo kakav popis zarobljenih osoba, niti su evidentirani kao zarobljenici bilo gdje. Naprotiv, ne da su navedeni oštećenici evidentirani kao zarobljenici i da su imali "prava kao zarobljenici" već naprotiv, baš iz razloga što su protuzakonito zatvoreni u prvu kuću do bolnice gubi im se svaki trag i do danas nisu pronađeni. Valja naglasiti da je optužnicom na teret optuženom stavljeno da nakon što ih je protuzakonito zatvorio u dvorište naprijed navedene kuće, nakon toga ih odveo u nepoznatom smjeru, nakon čega su na točno neutvrđeni način ubijeni, a kako za navedene navode nema ni jednog dokaza sud je taj dio činjeničnog opisa ispustio prilikom oglašavanja krivim optuženog. Naime, sukladno utvrđenom činjeničnom stanju, sud je precizirao taj dio na način da se oštećenima gubi svaki trag i da do danas nisu pronađeni, a nakon protuzakonitog zatvaranja. Naprijed je obrazloženo i nesporno je da se navedeni oštećenici još uvijek vode kao nestale osobe i činjenica je, nakon što su protuzakonito bili zatvoreni u naprijed navedenu kuću da se od tada za njih ništa ne zna, tj. gubi im se svaki trag. Sud prilikom odmjeravanja kazne optuženom nije uzimao u obzir činjenicu da se oštećenima gubi svaki trag i da do danas nisu pronađeni, jer optuženi odgovara za protuzakonito zatvaranje i nema dokaza da je optuženi poduzimao radnje koje bi prouzročile činjenicu da se oštećenima gubi svaki trag i da do danas nisu pronađeni, ali je sud u činjeničnom opisu to opisao, jer je to nesporno i da to nije upisano, bilo bi nejasno uopće jesu li oštećenici živi i općenito što se događalo nakon što su protuzakonito zatvoreni. Naprijed je obrazloženo da je sa sigurnošću utvrđeno da je optuženi izdvajao i odvodio i druge osobe, kao npr. Zlatka Jurčevića na Velepromet, Marka Vlahu negdje na ispitivanje, Stanka Duvnjaka također na ispitivanje, ali s obzirom da je Zlatko Jurčević odveden u logor, Marko Vlaho se također poslije logora vratio u Vukovar, a nakon progonstva, a Stanko Duvnjak je ubijen na Ovčari, s tim da su Stanka Duvnjaka i drugi izdvajali, sud, a i sama optužnica nije teretila optuženog za navedene radnje, već isključivo za izdvajanje i protuzakonito zatvaranje Marka Mandića, Branka Lukende i Tomislava Hegeduša. Sa sigurnošću je utvrđeno u koju kuću, tj. dvorište su protuzakonito zatvoreni oštećenici, jer je Lovrinić opisao da se radi o prvoj kući uz bolnicu, dok s druge strane bolnice je zgrada u kojoj je 1991.godine bio sud i policija, tako da nema dvojbe o kojoj kući se radi. Člankom 75. naprijed navedenog Protokola propisana su temeljna jamstva, a st.3. navedenog članka je jasno propisano da svaka osoba koja je uhićena, zatočena, odmah će se obavijestiti o razlozima zbog kojih su te mjere poduzete, tj. zbog čega je uhićena i zatočena. Nesporno je da oštećeni Mandić, Lukenda i Hegeduš nisu uhićeni, zatočeni zbog eventualnog činjenja kaznenog djela, već naprotiv, naprijed je obrazloženo da je optuženi Kuzmić išao po bolnici i izdvajao – ispitivao ljude, te je tako Vlaha prebacivao zašto nije dao novac koji se skupljao da se da kao pomoć njegovoj supruzi dok je on bio u pritvoru Zatvora u Osijeku. Svjedoci su ukazivali da su optuženi Kuzmić i oštećeni Mandić ranije imali sukobe srpstvo-hrvatstvo, a čak što više, pokojni dr.Stanojević je doktoru Ivankoviću rekao da se boji za sudbinu, tj. bojala su se obojica za sudbinu Mandića, iz razloga što se pričalo da je optuženi završio u pritvoru u Osijeku zbog

određenog kazivanja oštećenog Mandića koji je išao u Borovo selo 02. svibnja 1991.godine pružati pomoć ranjenim hrvatskim policajcima i čak što više, svjedoci su naglašavali da je optuženi Kuzmić odmah po ulasku u bolnicu tražio Mandića. Također, činjenica je da u bolnici nije bilo hrvatskih policajaca osim Lukenda i Hegeduša koji su vodili evidenciju ranjenika i izuzimali oružje od ranjenika. Valja naglasiti da bez obzira što su Lukenda i Hegeduš bili policajci, oni su u bolnici zatečeni kao civilne osobe i činjenica je da su nekoliko mjeseci prije pada bolnice njih dvojica obavljala funkciju na evidenciji i zbrinjavanju ranjenika i stoga isti ne mogu imati status eventualnih ratnih zarobljenika već isključivo civilnih osoba, a također je nesporno da su u bolnici zatečeni u civilnoj odjeći i bez oružja. Stavkom 6. navedenog članka propisano je da osobe koje su uhićene i zatočene uživat će zaštitu do njihovog konačnog oslobođenja, pa čak i nakon svršetka oružanog sukoba. Nesporno je da oštećeni Mandić, Lukenda i Hegeduš nakon što su uhićeni (izvedeni iz bolnice) i zatočeni ne da su uživali zaštitu i da su eventualno oslobođeni, već naprotiv, od trenutka kada su uhićeni i zatočeni gubi im se svaki trag. Svjedok Lovrinić ukazao je da je vidio da prilikom zatvaranja oštećenika u prvu kuću uz optuženog Bogdana Kuzmića su bila još tri vojnika, ali valja naglasiti da je sa sigurnošću utvrđeno da je isključivo Bogdan Kuzmić izdvojio Marka Mandića iz gipsaonice, a Branka Lukendu i Tomislava Hegeduša iz šalter- sale i odveo ih iz bolnice, kao što je i nesporno da je optuženi Bogdan Kuzmić drugim vojnicima izdavao zapovijedi i stoga su naprijed navedena tri vojnika bili samo pratnja kao osiguranje da eventualno oštećenici ne bi pobjegli optuženom, jer je u trenutku protuzakonitog zatvaranja osim naprijed navedena tri oštećenika vodio još neke osobe i zbog toga je optuženom Kuzmiću bila potrebna "potpora", tj. navedena tri vojnika.

Naprijed je već ukazano da je sud iz činjeničnog opisa ispustio riječi "te nakon toga ih odveo u nepoznatom smjeru nakon čega su na točno neutvrđeni način ubijeni", jer nema ni jednog dokaza da je optuženi u tome učestvovao, a obrazloženo iz kojih razloga je opisano da nakon protuzakonitog zatvaranja oštećenima se gubi svaki trag i do danas nisu pronađeni (što je nesporno). Iz činjeničnog opisa nadalje sud je ispustio da je optuženi postupao protivno odredbi čl.3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine, jer nema dokaza da je optuženi postupao protivno navedenom članku Ženevske konvencije, već je optuženi postupao protivno čl.75. st.3. i 6. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949.godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I), a što je naprijed obrazloženo.

Optuženi je krivično djelo počinio s umišljajem (direktnim), jer je bio svjestan svoga djela i htio je izvršenje istog. Naime, optuženi je išao po bolnici i htio je zarobiti, tj. izdvojiti i izvesti iz bolnice oštećene Mandića, Lukendu i Hegeduša, kao što je bio svjestan da navedene oštećenike protuzakonito zatvara u prvu kuću do bolnice i htio je da navedeni oštećenici budu zatvoreni u naprijed navedenoj kući, a ne npr. da budu evakuirani s drugim djelatnicima bolnice i civilnim osobama.

Prilikom odmjeravanja kazne sud je cijenio sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća (olakotne i otegotne) na strani optuženog.

Kao olakotnu okolnost na strani optuženog sud je cijenio činjenicu da optuženi do sada nije osuđivan.

Kao otegotna okolnost na strani optuženog cijenjena je činjenica da je optuženi izdvojio i protuzakonito zatvorio tri osobe i da je prilikom izvršenja kaznenog djela pokazao upornost i ustrajnost da navedene osobe protuzakonito zatvori, a u namjeri da iste ne bi bile evakuirane iz bolnice. Također, prilikom cijjenja okolnosti koje utječu na odmjeravanje kazne, sud je cijenio pobude iz kojih je djelo počinjeno i jakost ugrožavanja. U odnosu na Marka Mandića pobuda optuženog je u tome što je ranije s istim imao sukob srpstvo-hrvatstvo, a u odnosu na Lukendu i Hegeduša, jer su isti bili pripadnici hrvatske policije. Naime, optuženi je odredio da Zlatko Jurčević ide "ovamo", što je značilo u logor, ali ipak je to značilo da je isti ostao živ. Optuženi je iskazao veliku količinu kriminalne volje, jer je izdavao naredbe i tražio je po bolnici osobe koje će izdvojiti.

Uzimajući u obzir naprijed navedenu olakotnu okolnost, te zbir otegotnih okolnosti, kao i činjenicu da je protuzakonito zatvorio više osoba, tj. tri osobe, optuženi je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 7 godina, a ocjena je suda da će se upravo navedenom vrstom i visinom kazne u potpunosti ostvariti zakonom predviđena svrha kažnjavanja iz čl. 4., 31. i 37. OKZRH-a, te se izrečena kazna ukazuje kao potpuno primjerena stupnju krivnje optuženika i samoj težini počinjenog krivičnog djela.

Sukladno čl.132. Zakona o kaznenom postupku oštećena Nada Hegeduš upućuje se na parnicu radi ostvarivanja imovinskopravnog zahtjeva, jer podatci kaznenog postupka nisu davali pouzdanu osnovu ni za djelomično, a kamoli potpuno presuđenje.

Sukladno čl.122. st.4. u svezi sa st.1. ZKP-a optuženi se oslobađa obveze da naknadi troškove kaznenog postupka i isti padaju na teret državnog proračuna, jer bi obvezivanjem na plaćanje troškova bilo dovedeno u pitanje uzdržavanje samog optuženika, a činjenica je da optuženi u Republici Hrvatskoj nema nikakve imovine, zaposlenja, prihoda, a čak što više, boravi u drugoj državi, gdje također po dostupnim podacima nema zaposlenja niti prihoda i imovine.

Slijedom izloženog odlučeno je kao u izrjeci presude.

Vukovar, 15. srpnja 2010.

Zapisničar
Smederevka Šerbić v.r.

Predsjednik vijeća
Nikola Bešenski v.r.

POUKA O PRAVU NA ŽALBU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može u roku 15 dana od dana primitka presude izjaviti žalbu Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, a putem ovog suda.

DOSTAVITI

1. ŽDO VUKOVAR na br.DO-K-12/99
2. Optuženi Bogdan Kuzmić – Oglasna ploča suda
3. Branitelj, odvjetnik Stjepan Šporčić – Vukovar, A.Hebranga 1
4. Ošt. Nada Hegeduš – Vukovar, Islandska 44 – po pravomoćnosti

Za točnost otpravka – ovlaštenu službenik
Rada Mitrović